

knytter en saadan Chef fastere til det kongelige Teater, end det er ønskeligt baade for Rigsdagen og Regeringen. Hvad nu Bureauet ved det kongelige Teater angaar, saa er det ogsaa for dyrt, og der er ingen som helst Anledning til ved en saadan Institution, der ikke er større end det kongelige Teater, at opretholde en Bureauchefpost, saaledes som man nu har den og har haft den i flere Aar. Jeg tror, at alle erkende, at den nuværende Bureauchef er en overordentlig dygtig Mand, der er sin Post fuldstændig voksen, og der er selvfølgelig ingen, der ønsker, at han skal fratræde uden med al mulig Honnør og Paaskønnelse ogsaa fra Statens Side, men her er Tale om en fremtidig Ordning, og der mener jeg rigtignok, at der er Grund til at vende tilbage til de tidligere Forhold, hvor man ikke havde nogen Bureauchef, men hvor man indskrænkede sig til en Fuldmægtig. Ved det gamle Teater i 1873 udgjorde Bureauets Lønning 3,600 Kr., men efter Overflytningen til det nuværende Teater i 1875 steg Udgiften til 5,000 Kr., foruden 700 Kr. i Driftslønninger, altsaa i alt 5,700 Kr. — Hvad Embedsmændene og Funktionærerne ved Teatret i det hele taget angaar, mener jeg, at Tallet paa de pensionsberettigede Stillinger kan reduceres uden Skade for Teatret. Hvad det kunstneriske Personale angaar, er det jo en Selvfølge, at det kongelige Teater kan ikke overbyde Privatteatrene med Hensyn til aarlige Lønninger; Teatret maa derfor for at knytte Personalet til sig i Stedet for at udsætte sig for, at de dygtigste Kræfter gaa til Privatteatrene, byde Fordele, som de private Theatre ikke kunne byde, og der ser jeg ikke rettere, end at den Vej, den højtærede Minister vil gaa, og hvorom Kommissionen var enig med ham: at stille Personalet ved det kongelige Teater gunstigere med Hensyn til Pensioneringen end hidtil, er den Vej, man skal gaa; og det vil bidrage til at skabe mere stabile Forhold ved det kongelige Teater. Men jeg mener rigtignok, at Antallet af Skuespiller- og Operapersonalet kan reduceres noget uden Skade for Teatret. Den højtærede Minister foreslaar at fastsætte Antallet af Skuespiller- og Operapersonalet til 46 Personer; jeg tror, at dette Tal uden Skade kan reduceres til 42 Personer. I 1875 var Antallet kun 42; i 1878 var dette Tal endog gaaet ned til 40; ja i 1877 var Antallet af Skuespiller- og Operapersonalet kun 39; og i disse Aar opførte dog det kongelige Teater store Skuespil og store Operaer, og jeg

skønner ikke rettere, end at naar Teatret i en Række af Aar har kunnet komme ud af det med et fast Opera- og Skuespilpersonale paa 42 Personer og derunder, maa dette ogsaa kunne være tilstrækkeligt i Fremtiden. — Hvad nu Kapellet angaar, er Forholdet for dette ikke saa gunstigt i de senere Aar, som det var tidligere. Under en tidligere Kapelmesters Ledelse var Forholdet det, at man ved Kapellet havde faste Prøvetider; enhver af Kapellets Medlemmer vidste, hvad Dag der holdtes Prøve, og til hvilket Klokkeslet disse Prøver holdtes. Saa vidt mig bekendt, ved man det ikke nu. Lønningerne ved det kongelige Kapel ere ikke saa overdrevent store, tværtimod; men Meningens har jo ogsaa været den, at Stillingen som Kapelmusikus var af den Betydning, at den i sig selv gav de vedkommende rig Adgang til at undervise i Musik for en højere Betaling, end de ellers kunde faa; men det er jo i høj Grad vanskeliggjort for Kapellets Medlemmer, naar Forholdet ved Teatret er det, at de næsten aldrig vide, naar Prøverne holdes, før i sidste Øjeblik. Jeg anbefaler derfor den højtærede Minister at have sin Opmærksomhed henvendt paa denne Sag, saa at der kommer mere Orden i dette Forhold, og Kapellets Medlemmer kunne ganske anderledes end nu disponere over deres Tid, naar de vide, at der er faste Prøvetider, og det var Tilfældet i Paullis Tid og burde sikkert ogsaa være Tilfældet nu. Man klager over Forholdene ved det kongelige Teater og over, at der ikke er tilstrækkelig Plads til Prøver for Skuespil- og Operapersonalet. Disse Klager tillægger jeg ikke nogen overdreven stor Betydning; det har jo dog vist sig, at der i en hel Række af Aar har været tilstrækkelig Lejlighed baade for Skuespil- og Operapersonalet til at foretage de fornødne Prøver i Teatret. Men Fejlen er den, at man ikke lægger Prøvetiden paa en saa forsvarlig Maade, at Skuespilpersonalet kan holde Prøve den ene Del af Dagen og Operapersonalet den anden Del af Dagen. Hvad var der i Vejen for, at ansætte Prøver ved Teatret fra Kl. 9—11 eller 11½? Er det umuligt at faa Personalet til at møde Kl. 9? Jeg antager det ikke. Naar Skuespilpersonalet f. Eks. mødte til Prøve Kl. 9—11 og Operapersonalet mødte til Prøve fra Kl. 12 til 2 eller 3, er der jo for begge disse Kunstarter aldeles tilstrækkelig Tid og Lejlighed til hver Dag at foretage de nødvendige Prøver paa selve Teatret. Grunden til disse Klager over, at den ene Kunstgren ikke